

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/220/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5317205491
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Cabadajová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5317205491.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a členov senátu JUDr. Miroslava Jamricha a JUDr. Gabriely Veselovej, v spore žalobcu: JUDr. M. P., nar. XX.X.XXXX, B. C. XXXX/X, XXX XX Y., právne zastúpený Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s.r.o., Miletičova 5B, 821 08 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 36 731 544, proti žalovanému: P E R E X, a. s., Trnavská cesta 39/A, 831 04 Bratislava, IČO: 00 685 313, zast. LEGAL PROFESSIONALS, s.r.o., Sartorisova 12, 821 08 Bratislava, IČO: 36 857 998, o ochranu osobnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 10C/38/2017-632 zo dňa 25.1.2018, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd ako súd prvej inštancie v spore o ochranu osobnosti rozhodol nasledovne:

I. Žalobu v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 16.000,- eur zamietla.

II. Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 % vo výške, ktorá bude vyčíslená po právoplatnosti rozsudku VSÚ prvostupňového súdu.

V dôvodoch svojho rozhodnutia konštatoval nasledovné skutkové a právne závery:

Aký skutkový stav súd zistil z vykonaných dôkazov a aké skutkové závery vyvodil z vykonaných dôkazov, ktoré boli vykonané do rozhodnutia Ústavného súdu SR a do zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu: Súd uvedené dôkazy nanovo vyhodnotil v súlade so záväzným právnym názorom Ústavného súdu SR a odvolacieho súdu. V konaní mal súd preukázané, že autori článku v čase vydania boli pracovníkmi žalovaného, nešlo o články tretích osôb. Pasívne legitimovanou osobou je žalovaný ako zamestnávateľ a vydavateľ článkov. Autori vydali články v mene žalovaného - vydavateľa, v rámci plnenia úloh tejto organizácie. V konaní súd mal preukázané zhodným tvrdením účastníkov konania, zo všeobecne známych skutočností, medializovaných, že medializovaná kauza sa týkala tej skutočnosti, že za vlády Ivety Radičovej minister financií Ivan Mikloš prostredníctvom riaditeľa daňového riaditeľstva M. M. prenajal pre Daňový úrad v Košiciach budovu vlastnícky patriacu U. Z., funkcionárovi SDKÚ v Nitre. Kauza sa týkala všetkých občanov, pretože pani Radičová sa z tohto dôvodu chcela vzdať funkcie premiérky, kauza bola vnímaná občanmi vysoko negatívne pre podozrenie z klientelizmu a netransparentného nakladania s majetkom štátu, čo súd vyhodnotil ako podozrenie z trestnej činnosti, čoho dôkazom je aj tvrdené trestné stíhanie M. a zbavenie funkcie v SDKÚ U. Z.. Kauza bola všeobecne negatívne vnímaná aj preto, že bola dávaná do súvisu s „nástenkovým tendrom.“ Táto kauza bola

jednoznačne spájaná s vládou SDKÚ, politickými činiteľmi SDKÚ, ktorej logo charakterizuje modrá farba. Táto kauza bola jednoznačne spájaná aj s cyperskými schránkovými firmami, ktoré stáli v pozadí prípadu (WBA Properties Limited, TPE Holding). TPE Holding vstúpila ako 20 % spoločník do spoločnosti Nitra Invest, s.r.o., ktorej spoluvlastníkom bol aj U. Z.. Vzniklo dôvodné podozrenie, že verejné finančné prostriedky za prenájom Daňového úradu v Košiciach sú určené spoločnosti Nitra Invest, s.r.o., (U. Z.) a garážovej schránkovej firme TPE Holding. Kauza sa týkala aj ďalších spoločností uvádzaných ako cyperské - WBA Holding, PV Koliba, s.r.o., Panorama Koliba, s.r.o. V konaní žalovaný nepreukázal žiadnym dôkazom, že žalobca bol členom politickej strany SDKÚ, alebo bol prepojený s činnosťou tejto strany, nepreukázal, že žalobca ako advokát zastupoval niektorú z uvedených spoločností, alebo osôb pri uzatváraní nájomnej zmluvy na prenájom nebytových priestorov pre Daňový úrad Košice, resp. že by bol ekonomicky zainteresovaný na tejto kauze. V konaní mal súd preukázané, že Ing. B. K. bol zástupcom WBA Properties Limited od 8.4.2009 do 15.2.2012, JUDr. Z. F. bol zástupcom TPE Holding od 21.7.2007 do 2.11.2010, Ing. C. M. zástupcom PV Koliba, s.r.o. od 21.9.2007 do 18.1.2012. Kauza prenájmu je z novembra 2010. Z čl. 131 spisu mal súd preukázané, že U. Z. zastupoval Mgr. A. (13.4.2010). Ani k jednému z uvedených zástupcov nesmerujú šípky infografiky, ani k menu Z., I., M., M., hoci podľa tvrdenia žalovaného bolo všeobecne známou skutočnosťou, že uvedené osoby stáli v pozadí kauzy prenájmu Daňového úradu v Košiciach (podanie žalovaného zo dňa 18.12.2014 str. 8, čl. 370 spisu). Z čl. 83 spisu mal súd preukázané, že žalobca ako zástupca dňa 23.11.2010 založil spoločnosť Panorama Koliba, s.r.o. Spoločnosť TPE Holding previedla časť obchodného podielu 32 % na obchodnú spoločnosť Koliba, s.r.o. za účasti WBA Properties Limited. Zo spoločenskej zmluvy zo dňa 23.11.2010 na spoločnosť Panorama Koliba, s.r.o. (čl. 86) mal preukázané, že spoločníkmi tejto spoločnosti sú WBA Properties Limited, TPE Holding, PV Koliba, s.r.o. (ako zástupca je uvedený Ing. M. C.). Z výpisu z obchodného registra (čl. 96) na spoločnosť Nitra Invest, s.r.o. mal súd preukázané, že spoločníkom bol Ondrej Ščurka a spoločnosť TPE Holding. Z plnej moci zo dňa 13.4.2010 (čl. 131) mal súd preukázané, že bola udelená konateľom Ondrejom Ščurkom pre Nitra Invest, s.r.o. v prospech zástupcu Mgr. Z. A.. Rozhodnutím jediného spoločníka Nitra Invest, s.r.o. dňa 16.3.2010 previedla časť obchodného podielu na TPE Holding. Dňa 13.4.2010 zastúpení zástupcom Mgr. A. založili Nitra Invest, s.r.o. s dvoma spoločníkmi - Ondrejom Ščurkom a spoločnosťou TPE Holding. Z plnej moci (čl. 174) z 28.10.2008 je zrejmé, že TPE Holding splnomocnila k zastúpeniu JUDr. A. a M. P., advokáta. Keďže následne je zápisnica z 23.11.2010 o založení spoločnosti Panorama Koliba, s.r.o., súd má zato, že zastúpenie žalobcu k tomuto dátumu trvalo. V konaní však nebolo preukázané, že by žalobca zastupoval TPE Holding, resp. Nitra Invest, s.r.o. pri uzatváraní nájomnej zmluvy na prenájom nebytových priestorov pre Daňový úrad Košice, čo bol základ medializovanej kauzy, s ktorou bolo meno žalobcu spájané článkami, infografikou. V konaní žalovaný nepreukázal, že si pred písaním článkov, infografiky vyžiadal základný dôkaz - nájomnú zmluvu v zmysle zákona o poskytovaní informácií, resp. z evidencie zmlúv povinne uverejnených na internete, aby si overil kým, ktorými zástupcami boli spoločnosti zastúpené pri uzatváraní tohto rozhodujúceho právneho úkonu. V konaní žalovaný nepreukázal, že žalobca mal na spoločnosť TPE Holding inú väzbu, než ako právny poradca a zástupca. Z ustáleného skutkového stavu súd vyvodil nasledovné skutkové a právne závery. Bolo preukázané, že články sú z odborného hľadiska spravodajstvom. Cieľom je prinášať informácie o aktuálnych udalostiach, poučovať, presviedčať, získavať čitateľskú verejnosť pre názor. Publicistický štýl na rozdiel od odborného štýlu prispôsobuje náročnosť obsahu a formy priemernej vzdelanostnej úrovni občana. Musí zabezpečiť všeobecnú zrozumiteľnosť textov. Správa (spravodajstvo) môže byť jednoduchá, nekomentovaná - stručné konštatovanie nejakej udalosti. Nesmie vynechať žiaden fakt. Rozšírená správa (komentovaná) obsahuje titulok, nadtitulok, správu (podrobnejší záznam udalostí - faktov) s komentárom autora. V konaní mal súd jednoznačne preukázané výpoveďou žalobcu, žalovaného i výsluchom svedkov - redaktorov, svedkyne O., N., že obidva články možno definovať ako spravodajstvo. Výsluchom svedkov mal súd preukázané aj to, že infografika tvorí neoddeliteľnú súčasť článkov, celej témy týkajúcej sa prenájmu nehnuteľnosti pre Daňový úrad Košice, je súčasťou monotematickej dvojstrany. Z hľadiska záverov Ústavného súdu SR len vo vzťahu k 2 článkom, ktoré tvorili predmet sporu. Ústavný súd v náleze Ústavného súdu SR zaujal aj právny názor, že ak nie je možné skutkové tvrdenia oddeliť od hodnotiacich úsudkov, je potrebné na ne pozerieť ako na hodnotiace úsudky, pretože poskytujú širšiu mieru ochrany slobody prejavu. Účelom titulu je upútať a zaujať čitateľa tak, aby si článok prečítal a až na tom základe si osvojil tlačou ponúkané informácie a urobil si o nich vlastný úsudok (II. ÚS 340/09). Cieľom článkov a infografiky k druhému článku tak nebola kritika žalobcu v súvislosti s jeho osobou ani v súvislosti s výkonom jeho povolania, cieľom bola snaha poukázať na systémové zlyhanie štátu pri vstupovaní do právnych vzťahov s obchodnými spoločnosťami. Titulok mal upútať na uvedené články. Výsluchom svedkyne redaktorky Z. Z. mal súd preukázané, že robila článok so Z. a článok na čl. 47 spisu. Články sú spravodajskými

článkami. Politickou témou bolo, že nebudú figurovať cyperské firmy pri štátnych tendroch. Faktom bolo, že figurujú. Na základe toho uskutočnila redaktorka - svedkyňa rozhovor so Z., z ktorého vyšlo najavo, že predal časť svojej spoločnosti jednej z takýchto cyperských firiem. Žalobca túto cyperskú firmu zastupoval. V článkoch o žalobcovi nič nepísala. Článok tvorili viacerí. Redaktorka T. C. navštívila registrový súd a uskutočnila rozhovor so žalobcom. Materiál sa potom kolektívne poskladal a jeden z kolektívu to spracoval. Kauza bola vo všetkých médiách. Z pozadia kauzy bol známy len Z., ostatné bolo nejasné. Za Z. bola nitrianska firma a nejaká cyperská firma. Za Invest firmou bola SDKÚ. Z. bol predsedom SDKÚ v Nitre, takže bol s touto firmou spojený, aj s kauzou. Pripustila, že pripravovala článok Stopy prenájmu vedú na Cyprus strana 46 rub. Výsluchom svedka A. T., redaktora, súd mal zistené: Svedok uviedol, že písal články Koalícia vinníkov zatiaľ nehľadá, Zmluva môže skončiť na súde a Z., rozhovor so Z.. Konštatoval, že ide o spravodajstvo. Motívom bolo, že všetky médiá preberali kauzu Daňový úrad Košice. V pozadí bola spoločnosť Nitra Invest a Z., okresný funkcionár SDKÚ. Figurovalo tam viacej firiem, aj cyperských. V článku Stopy vedú na Cyprus sa žalobca spomína. Tak, ako mu to kolegyňa postúpila, tak to prebral do spoločného článku. Informácie pre článok Stopy prenájmu vedú na Cyprus čerpal z verejne dostupných zdrojov, tlačových agentúr, obchodného registra. Svedok C. P. uviedol: Žalobcu nepozná, meno je mu známe len z infografiky. Infografiku nerobil svedok. Uviedol, že je autorom článku Cyperská spleť firiem, Pravda, 15.4.2011. Je to spravodajský článok. Vedúca oddelenia rozdala úlohy a každý plnil svoju úlohu. Svedok mal za úlohu napísať o pozadí firiem, ktoré majú sídlo v daňových rajoch, ku ktorým patril aj Cyprus, ktoré majú virtuálne kancelárie. Za infografiku bola zodpovedá vedúca oddelenia O. M.. Výsluchom svedkyne O. O. čl. 196 rub spisu uviedla, že išlo o veľkú kauzu, kvôli ktorej sa takmer rozpadla vláda, pretože kauza sa týkala SDKÚ. Nevedeli, kto je v pozadí kauzy, v pozadí cyperských spoločností. Uviedla, že je bežné, že infografika je súčasťou článkov. Je to hlavne pri dlhších článkoch a väčších témach, tak, ako bola aj táto téma. Svedkyňa zadala autorom článkov úlohy a infografiku realizovala spolu so A. N.. Na infografike spolupracovali aj autori článkov. Ich spolupráca bola len v tom, že dodali podklady. Svedkyňa O. rozhodla, čo pôjde do infografiky. Uviedla, že šípky majú za úlohy sprehľadniť spleť firiem a ich prepojenosť. Nedomnievala sa, že všetky šípky smerujú k žalobcovi a k A.. Mala zato, že z infografiky vyplýva, že k nim smerujú šípky od firmy TPE Holding Limited, lebo boli zástupcami tejto firmy na Slovensku. TPE Holding bola jedným zo spoločníkov firmy Nitra Invest, ktorej spoločníkom bol aj Ščurko z SDKÚ. Nenapísali, že žalobca a jeho spoločník majú niečo spoločné s touto kauzou alebo SDKÚ, uviedli len, že túto firmu zastupujú. Zástupcov Ing. B., JUDr. Z., Ing. M., ktorí zastupovali WBA Properties Limited od 8.4.2009 do 15.2.2012, JUDr. Z. TPE Holding Limited od 21.9.2007 do 2.11.2010, Ing. M. PV Koliba, s.r.o. od 21.9.2007 do 18.1.2012 neuviedli, pretože ich zaujímal len spoločnosť TPE Holding. Ostatné uviedli len preto, aby ukázali na zložitosť spleti týchto firiem. Konatelia TPE Holding boli nič nehovoriace mená, kým P. a A. zastupovali túto firmu na Slovensku, ich mená boli v obchodnom registri. Boli to niečo hovoriace mená. Uverejnením ich mien v infografike však nechceli poukázať na ekonomický alebo politický vzťah k týmto subjektom, len na to, že sú zástupcami. Úlohou svedkyne bolo koordinovať a rozdeľovať prácu. Zdroje čerpal z obchodného registra, rozhovorov. Doslovne uviedla: „Boli urobené rozhovory s pánom Z., s pánom P. a ostatnými politikmi SDKÚ ...“ a to napriek tomu, že predtým uviedla, že žalobcu a A. nespájali s politikmi SDKÚ. Články boli aj v iných médiách. O veľkosti kauzy svedčí aj to, že Z. bol vylúčený z SDKÚ a M. je obvinený. I. nebol v šípkach, pretože si mohol každý prečítať v článku, že stojí za spoločnosťou WBA Holding, ktorá nebola taká dôležitá pre túto kauzu ako Nitra Invest a TPE Holding. Výsluchom svedkyne N. mal súd zistené, že taktiež pracovala na infografike, ale len na grafickom spracovaní, umeleckom. Texty sú jej dodávané. Príde jej hotové zadanie. Zadanie dostala od O. O.. Dostala celého informačného pavúka, ako to má vyzerať. Ten graficky, umelecky vyjadrila. Pavúk už bol aj so šípkami, vrátane textu. Infografika patrí k textu, k dvojstrane. Vo veci 11C/317/2011 pred Okresným súdom v Bratislave v totožnej veci JUDr. B. A. / Perex, a.s. uviedla: „Infografika je výcuc informácií z textu článku. Zjednodušene, patrí k tematickému celku, ktorý patrí k dvojstrane a oddelenie, ktoré robí článok, stojí aj za zadaním infografiky.“ Rozpor svedkyňa odstránila tak, že netvrdila, že infografika nesúvisí s obsahom článkov. Tvrdila len to, že ona vo svojej funkcii nepotrebuje obsahy článkov na to, aby vytvorila infografiku, s článkami nepracuje. Modrá a červená sú dve základné farby pre šípky. Logo SDKÚ tam bolo preto, lebo zrejme sa dotýkalo témy v článkoch. Bolo jej to nariadené a zadané. Šípky nie sú postavené ako pyramída, je to klasický informačný pavúk, ktorý má čo najprehľadnejšie čitateľa informovať. Výsluchom svedkyne T. C., redaktorky, mal súd preukázané, že robila rozhovor so žalobcom po telefóne, nahrávala tento rozhovor, urobila doslovný prepis hovoru. Či však autori článku, ktorý ona sama nezhotovovala, aplikovali doslovný prepis hovoru, za to už ona nemôže. Sama uviedla, že nepoužila v článku výraz „kto je v pozadí.“ Pokiaľ by žalobca nemal chuť odpovedať, nemusel odpovedať. Neupozornila ho na to, k akému článku, s akou témou je rozhovor vedený. Rozhovor nebol

autorizovaný. Od žalobcu nepýtala súhlas s nahrávaním rozhovoru. Bola to politická kauza. Svedkyňu zaujímalo právne pozadie prípadu. Mala na mysli, ako sa dostal do kontaktu s touto firmou. V článku zo dňa 13.4.2011 „Stopy prenájmu vedú na Cyprus“ je okrem iného uvedené: „Firmu TPE Holding na Slovensku zastupuje advokát M. P. Pre Pravdu sa nechcel vyjadriť, kto ho zastupovaním cyperskej firmy poveril a kto stojí v jej pozadí.“ „P. odmietol komentovať aj svoje vlastné obchodné prepojenia, ktoré ho v obchodnom registri spájajú napríklad aj s ďalšou cyperskou firmou.“ „Firma okresného funkcionára SDKÚ U. Z., ktorá získala od daňového riaditeľstva zákazku na prenájom priestorov Daňovým úradom v Košiciach, má nejasné pozadie. Okrem Ščurku je spoločníkom spoločnosti Nitra Invest v obchodnom registri aj zatiaľ neznáma cyperská firma TPE Holding Limited. Tá sídli na adrese v Limasole, na ktorej sa nachádzajú aj mnohé firmy, v ktorých figurovala T. A., známa z kauzy financovania Dzurindovej strany. Firmu TPE Holding na Slovensku zastupuje advokát M. P.“ Pokiaľ ide o článok zo dňa 13.4.2011 „Stopy prenájmu vedú na Cyprus,“ ide o rozšírenú správu, ktorá má byť súhrnom pravdivých faktov a komentára autora. Je daný celospoločenský záujem na tom, či finančné prostriedky štátu za prenájom nebytových priestorov neskončia u cyperských schránkových firiem za neprehľadných okolností. Celospoločenský záujem je však daný len na informovaní o pravdivých faktoch. Komentár autora musí vychádzať z pravdivých informácií. Pravdou je existencia telefonického rozhovoru redaktorky C. so žalobcom. Samotná redaktorka uviedla, že rozhovor nahrála a doslovne prepísala. Článok však nepísala, dala ho k dispozícii redakcii, ktorá podľa vyjadrenia samotnej redaktorky neprevzala v článku doslovné znenie nahrávky. Sama tým pripustila, že článok neobsahuje doslovný prepis, pretože nepoužila výraz „kto stojí v jej pozadí.“ V článku zo dňa 15.4.2011 „Koalícia vinníkov zatiaľ nehľadá,“ vrátane infografiky, žalovaný uviedol informácie takým spôsobom, že články na dvojstrane (čl. 167 spisu) s názvami „Koalícia vinníkov zatiaľ nehľadá,“ „Cyperská spleť firiem,“ „Z.: Je to čisté ako ľalia“ je spojená infografiou, ktorá tvorí súčasť uvedených článkov a nadpis základný uvedených článkov a je vytvorená šípkami prepájajúcimi jednotlivé spoločnosti WBA Properties Limited, WBA Holding, PV Koliba, s.r.o., Panorama Koliba, s.r.o., U. Z., SDKÚ, TPE Holding Limited, Nitra Invest s menami M. P., B. A., pričom všetky šípky smerujú k týmto menám M. P., B. A. s tým, že v pravom hornom rohu je modrý symbol SDKÚ a šípky smerujúce k M. P. a B. A. sú v modrej farbe. Pri Nitra Invest je fotografia U. Z.. Pokiaľ ide o článok zo dňa 15.4.2011, vrátane infografiky, s názvom „Koalícia vinníkov zatiaľ nehľadá,“ ide o rozšírenú správu, ktorá má byť taktiež súhrnom pravdivých faktov a komentára autora, vrátane infografiky, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou článku, čo potvrdili pracovníci odporcu, ale vyplýva to aj z charakteru rozšírenej správy, ktorá má mať titulok (titulky) a nadtitulok, ktorým v tomto prípade bola infografika, ktorá tematicky spájala všetky články na dvojstrane s titulkami „Koalícia vinníkov zatiaľ nehľadá,“ „Cyperská spleť firiem,“ „Z.: Je to čisté ako ľalia.“ Ak teda ikonografika smerovala k žalobcovi a A., tematicky a významovo spájala tieto články ako nadtitulok a aj keď v článkoch neboli uvedení, jednoznačne nadtitulkom, ikonografikou boli spojení s témami v článkoch. K tomuto článku súd uvádza, že cieľom malo byť poukázať na klientelistický, netransparentný prenájom. Z hľadiska záverov Ústavného súdu SR však predmetom sporu boli len 2 články, preto infografiku treba vzťahovať len k článkom tvoriacim predmet sporu (pričom v jednom z článkov tvoriacich predmet sporu sa žalobca vôbec nespomína). Z opravy (čl. 45, 95 spisu) vyplýva: „V denníku Pravda sme dňa 13.4.2011 v článku Stopy prenájmu vedú na Cyprus nesprávne uviedli, že spoločnosť TPE Holding na Slovensku v čase uverejnenia zastupuje advokát M. P.. Uvedené tvrdenie je nepravdivé. Správna veta mala byť, že firmu TPE Holding na Slovensku vlni v novembri zastupoval advokát M. P.. Okrem toho sme v denníku Pravda zo dňa 15.4.2011 v infografike k článku Cyperská spleť firiem označili prepojenia firiem TPE Holding a WBA Properties na M. P. a B. A.. Pri ich menách sme neuviedli, že ide o právnych zástupcov týchto firiem. Za nepresnosti sa ospravedľujeme.“ Pokiaľ ide o opravu čl. 45, 95, v skutočnosti je pravdivá v časti: „vlni v novembri zastupoval advokát M. P.,“ čo mal súd preukázané z plnej moci čl. 174 a zápisnice zo dňa 23.11.2010 o založení spoločnosti Panorama Koliba, s.r.o., kde zastúpenie pre TPE Holding ešte trvalo a táto spoločnosť previedla časť svojho obchodného podielu v prospech Panoramy. Ďalšia časť opravy znamená, že v infografike 15.4.2011 „označili prepojenia firiem TPE Holding a WBA Properties na M. P. a B. A.“, ale ako právnych zástupcov uvedených spoločností, nie ako občanov, čo je taktiež pravdivé tvrdenie, a to z rovnakých dôvodov ako pri prvej oprave. Výsluchom svedka Z. O. (čl. 160) mal súd preukázané, že ide o priateľa, spolužiaka z vysokej školy a spolupracovníka z advokátskej kancelárie, u ktorého článok vyvolal dojem, že žalobca stojí za prenájomom a cyperskými firmami, ako aj politickou stranou SDKÚ. Vyvolalo to uňho negatívne reakcie, rovnako ako aj u ostatných spoločných známych a spolužiakov. V iných článkoch, v iných médiách, sa nestretol s prepojením mena žalobcu B. A. s touto kauzou, aj keď taktiež táto kauza bola medializovaná. Negatívne emócie to vyvolalo preto, že cyperské firmy sú známe svojou povestou o netransparentných finančných tokoch majetkových prevodov a z článku, infografiky vyplývalo, že za tým všetkým stojí žalobca, ich advokátska kancelária. Výsluchom svedka Z. L. (čl. 161) mal súd preukázané,

že žalobcu pozná od roku 2002, pretože zastupuje jeho firmy. Pravdu považuje za mienkotvorný denník. Uverejnením článku žil svedok v neistote, bol voči žalobcovi uštipačný, pretože ho spájal s uvedenými cyperskými firmami a s politikou SDKÚ, s kauzou Daňový úrad Košice. Bol tam spomínaný aj nástenkový tender porovnávacou metódou. Súčasťou článkov je aj infografika, preto mal zato, že infografikou boli spojené témy v článkoch a všetky články a šípky v infografike smerovali k žalobcovi a B. A.. Svedok pracuje v reklame a taký dojem z toho nadobudol. Ako keby žalobca a B. A. riadili uvedené firmy a uvedenú kauzu. Nemal z toho dobrý pocit. Žalobca ako advokát nesmie využiť reklamu vo svoj prospech, a preto sa nemohol ani brániť. Výsluchom svedka K. M. mal súd zistené: Ide o spolužiakov so žalobcom. Vzhľadom na jeho pracovné zaradenie úlohou je monitorovať masmédiá. V súvislosti s touto kauzou zachytil na internete článok, v ktorom bol žalobca spomínaný. Týkal sa medializovaného prenájmu budovy Daňového úradu v Košiciach, kauzy Nitra Invest, pána Z.. Potom nasledoval ďalší článok. Mal taký pocit z toho, že žalobca mu o celej kauze nepovedal všetko. Mal z toho dojem, že žalobca robí pre politickú stranu, čo je medzi právnikmi veľmi citlivá vec. Pri stretnutiach kamarátov sa mu to dáva najavo, prepojenie na SDKÚ, a to napriek tomu, že žalobca to poprel. Bol spomínaný so spoločnosťou Nitra Invest a s cyperskými firmami. Táto téma bola vo všetkých médiách, aj internetových. Pokiaľ však ide o žalobcu, jeho meno v spojitosti s týmito témami, bolo to len v Pravde. Bolo to v súvislosti s menami Z., M., okresná alebo krajská organizácia SDKÚ v Nitre, P., spoločnosť Nitra Invest, cyperské spoločnosti. Svedok nevedel o tom, že žalobca zastupuje alebo zastupoval spoločnosť TPE Holding. Článok pochopil tak, že za cyperskými spoločnosťami treba hľadať slovenských vlastníkov a vychádzal hlavne z grafiky, pretože šípky smerovali k žalobcovi a A.. Z toho vyvodil, že žalobca má niečo spoločné priamo s SDKÚ. Výsluchom otca žalobcu, svedka P. T. (čl. 159), mal súd preukázané, že pred vydaním článku mali so synom dobré vzťahy. Po vydaní článkov, na ktoré ho upozorňovali susedia, kolegovia, známi, ostali s manželkou zaskočení, zhrození, do čoho sa to zaplietol ich syn, aj keď ho dobre a poctivo vychovali. Mali o neho strach, aby sa mu niečo nestalo. Aj keď ich ubezpečoval, že s kauzou nemá nič spoločné, považovali situáciu za naliehavú, hneď za ním cestovali. Žili v strese, neistote, obavách o svojho syna a to aj vzhľadom k uštipačným poznámkam okolia - spoluobčanov, kolegov, športovcov. Vzhľadom k neanonymnej atmosfére malomesta to bolo pre nich ponižujúce. Taká reakcia bola obvyklá aj od cudzích ľudí, ktorým bol predstavený a ktorí ho ihneď spájali so synom a medializovanou kauzou. Tým, že poškodili meno syna, poškodili aj meno rodičov. Dôsledkom boli zdravotné problémy - zvýšený krvný tlak. Vnímali článok a infografiku tak, ako ho vnímali susedia, aj ostatní - všetky šípky v spojitosti s kauzou smerovali k jeho synovi. Mal pocit, že je v kauze „namočený,“ pretože nevedel, že zastupoval spoločnosť TPE Holding. Do práce sa mu nestaral. Vychádzal len z toho, čo videl v článku, infografike. Právne posúdenie veci: Podľa článku 26 ods. 1 Ústavy SR sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Podľa článku 19 ods. 1 Ústavy SR každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Podľa § 13 Občianskeho zákonníka: (1) Fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. (2) Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. (3) Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Podľa § 391 ods. 2 CSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Podľa § 391 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vráti mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť aj to, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať. Podľa § 234 ods. 2 CSP ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku. Podľa § 193 CSP súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihniteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti. Vychádzajúc z uvedeného súd a strany konania boli povinné rešpektovať nález a závery v ňom uvedené Ústavného súdu SR III. ÚS 104/2017 - 41 zo dňa 19.4.2017 a v súlade s ním a na základe neho vydané uznesenie odvolacieho súdu 5Co/185/2017-564 zo dňa 31.8.2017. Prvostupňový súd už nemohol vytvoriť svoj vlastný právny názor tak, ako tomu bolo

v čase, kedy rozhodol rozsudkom č. k. 4C/203/2011-397 zo dňa 26.2.2015. Nemohol polemizovať s názorom Ústavného súdu SR a s názorom odvolacieho súdu. Bol povinný rešpektovať obidva názory, a preto vo svojom rozsudku bol povinný vysloviť názor Ústavného súdu SR a odvolacieho súdu a nie svoj vlastný názor. V súlade s uvedenými názormi žalobca nepreukázal splnenie podmienok podľa § 11, 13 Občianskeho zákonníka. Preto súd žalobu na zaplatenie sumy 16 000 € morálnej ujmy zamietol. Podľa názoru Ústavného súdu SR sloboda prejavu je základným pilierom demokratickej spoločnosti, limity sú vyjadrené v článku 26 ods. 4 Ústavy SR. Medzi limity patrí aj ochrana práv a slobôd iných, článok 19 Ústavy, ktoré sú konkretizované v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Týmto zásahom môže byť zverejnenie nepravdivých poškodzujúcich údajov o určitej osobe. Je potrebné rozlišovať medzi skutkovými tvrdeniami, u ktorých možno zisťovať ich pravdivosť a hodnotovými súdmi. Ani záver, že došlo k zásahu do osobnostných práv, nemusí nevyhnutne viesť k záveru o neoprávnenosti takého zásahu, ak bol dôsledkom uplatňovania iného základného práva a nepresiahol hranice primeranosti (III. ÚS 73/2015). Teda v niektorých prípadoch musí byť uprednostnená sloboda prejavu (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/55/2008 z 25.2.2009). Aj odvolací súd vo svojom uznesení č. k. 5Co/185/2017-564 zo dňa 31.8.2017 uviedol, že je potrebné hľadať vyvážený vzťah medzi Ústavou SR garantovaným právom na ochranu ľudskej dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti na jednej strane a slobodou prejavu ako základným právom na informácie na strane druhej, a to podľa zásady ich spravodlivej rovnováhy (IV. ÚS 362/09, PL.ÚS 22/06, PL.ÚS 6/04, III. ÚS 34/07). Všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (IV. ÚS 362/09, PL.ÚS 7/96). Ak dôjde ku kolízii - zásahu jedného ústavného práva do ďalšieho ústavného práva, treba skúmať primeranosť zásahu vykonaním testu proporcionality. Tento test proporcionality zahŕňa tri kritéria. Prvé kritérium = vhodnosť. Súd skúma, či použitý právny prostriedok sporovou stranou smeruje k cieľu, ktorý je dostatočne dôležitý na poskytnutie súdnej ochrany a či medzi nimi existuje racionálna väzba. Pokiaľ ide o prvé kritérium, Ústavný súd SR zaujal stanovisko, že návrh na ochranu osobnosti možno v danom prípade považovať za vhodný právny prostriedok, pretože umožňuje dosiahnuť legitímny cieľ, t. j. ochranu základného práva žalobcu na zachovanie jeho osobnej cti a dobrej povesti garantovaných článkom 19 Ústavy SR (bod 32 odôvodnenia nálezu Ústavného súdu SR). Druhé kritérium = kritérium nevyhnutnosti - či ochrana práva alebo slobody nemohla byť dosiahnutá inými, šetrnejšími prostriedkami, nedotýkajúcimi sa toho-ktorého základného práva alebo slobody druhej sporovej strany. Za taký šetrnejší prostriedok Ústavný súd považuje aj ospravedlnenie, opravu. Vzhľadom k tomu, že žalobca jednoznačným a zrozumiteľným spôsobom nezahrnul do petitu žaloby opravu vykonanú vydavateľom, ktorú považoval za nedostatočnú a neúplnú, nemožno skutkovým tvrdeniam žalobcu, domáhajúcim sa ochrany základných práv a slobôd, pripísať požadovaný právny účinok (bod 33 odôvodnenia Ústavného súdu SR). Vo vzťahu k prvému a druhému článku poukázal na skutočnosť, že bola vykonaná oprava obidvoch článkov (denník Pravda 11.5.2011 čl. 45 a 95 spisu okresného súdu). Vo vzťahu k tejto oprave v petite žaloby na ochranu osobnosti sa žalobca svojho základného práva garantovaného článkom 19 Ústavy SR nedomáhal (bod 34 odôvodnenia nálezu Ústavného súdu SR). Na základe záväzného záveru Ústavného súdu SR a odvolacieho súdu tak prvostupňový súd vychádzal z toho, že u obidvoch článkov vykonal žalovaný riadnu opravu a riadne sa ospravedlnil, keďže žalobca nezahrnul do rozsudového návrhu riadnym spôsobom opravu, ktorú považoval za nedostatočnú. Nedomáhal sa ochrany osobnosti vo vzťahu k oprave. Prvostupňový súd tak mal za to, že v nadväznosti na druhé kritérium „nevyhnutnosti“ dosiahol žalovaný ochranu osobnosti žalobcu šetrnejšími prostriedkami, ktorými bola oprava u obidvoch článkov a ospravedlnenie v obidvoch prípadoch. Za tejto situácie teda už nebolo nevyhnutné podať žalobu na ochranu osobnosti. Z prvého článku považoval za sporné žalobca tvrdenie o nejasnom pozadí (obchodnom, politickom) a tvrdenie o tom, že firmu TPE Holding na Slovensku zastupuje advokát M. P.. V článku sa žalobca identifikovaný menom, priezviskom, profesijným postavením nespomínal v inej súvislosti. Uverejnením opravy, že nesprávne tvrdenie: „Spoločnosť TPE Holding na Slovensku v čase uverejnenia zastupuje advokát M. P.“ pravdivým tvrdením: „Firmu TPE Holding na Slovensku v čase uverejnenia zastupoval advokát M. P.“ sa žalovaný ospravedlnil a urobil opravu nesprávnosti. Tým je dané, že prvý článok nadobudol charakter pravdivosti, pretože z plnej moci na čl. 174 a zo zápisnice zo dňa 23.11.2010 o založení spoločnosti Panorama Koliba, s.r.o., zastúpenie pre TPE Holding ešte trvalo a táto spoločnosť previedla časť svojho obchodného podielu v prospech Panoramy. V tej časti, kde články naznačovali obchodné a politické pozadie cyperských firiem a kauzy prenájmu daňového úradu, nešlo o tvrdenia, ktoré sa týkali právneho zastúpenia žalobcu. Prvostupňový súd tak dospel k záveru, že prvý článok neobsahoval nepravdivé, poškodzujúce informácie o obchodnom, politickom prepojení žalobcu ako súkromnej osoby na cyperské firmy spôsobilé zasiahnuť do jeho základného práva, garantovaného článkom 19 Ústavy SR, pretože súkromná osoba sa v prvom článku vôbec nespomína a tvrdenie o

zastupovaní cyperskej firmy advokátom M. P. v novembri je v dôsledku vykonanej opravy pravdivým tvrdením (body 35, 36, 37, 38 nálezu Ústavného súdu SR). Pokiaľ ide o druhý článok, žalobca sa vôbec nespomína v druhom článku, iba v infografike. V infografike bolo uvedené meno, priezvisko fyzickej osoby s identickým menom a priezviskom, ako má žalobca, bez bližšej identifikácie titulom, profesijným postavením, dátumom narodenia, bydliskom, fotografiou a podobne. Ďalšie články uvedené v denníku Pravda 15.4.2011, ktoré sa týkajú kauzy prenájmu nebytových priestorov Daňovým úradom v Košiciach, ktoré poukazovali na možné, v tom čase nejasné obchodné a politické prepojenie viacerých firiem (doslovne !s nejasným pozadím“), žalobca žalobou nenapadol. Netvorili predmet sporu. Preto sa k nim nemôže viazať ani infografika a súd teda druhý článok, infografiku môže posudzovať len v nadväznosti na prvý a druhý článok, ktorý tvoril predmet sporu. Žalovaný pri druhom článku v oprave uviedol, že čo sa týka „prepojenia firiem TPE Holding, PBA Properties na M. P. a B. A.“ pri ich menách „neuviedli, že ide o právnych zástupcov týchto firiem“. Je teda zrejmé, že aj druhý článok sa týka žalobcu ako advokáta, nie ako fyzickej osoby. Opravou sa žalovaný nielen ospravedlnil, ale uviedol do súladu druhý článok s pravdivosťou. Ústavný súd preto ustálil, že opravou druhého článku nepriznal žalovaný základ nároku (body 39, 40, 41 nálezu Ústavného súdu SR). Tým dospel prvostupňový súd k záveru, a to na základe záväzného názoru Ústavného súdu SR a odvolacieho súdu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojho tvrdenia, že v tomto konkrétnom prípade bolo nevyhnutné podať žalobu na ochranu osobnosti, keďže žalovaný odstránil nepravdivé tvrdenia opravou u oboch článkoch, ktoré tvorili predmet sporu, a ospravedlnil sa žalobcovi za nepresnosť, čo je potrebné považovať za šetrnejší prostriedok na ochranu práva žalobcu, ktorý sa nedotkne práva žalovaného na poskytovanie informácií. Pokiaľ ide o tretie kritérium = primeranosti, resp. proporcionality v užšom slova zmysle, štandardne sa vykonáva preskúmaním odpovedí na otázky, kto, o kom, čo, kde, kedy, ako hovoril, resp. uverejnil s tým, že jednotlivé odpovede sa ohodnotia trojstupňovou stupnicou a ich súčtom sa zistí miera uspokojenosti práva na ochranu osobnosti jednej sporovej strany ako aj intenzita - nízka, stredná alebo podstatná - zásahu do práva na slobodu prejavu druhej sporovej strany. Po vykonaní tohto testu proporcionality tak bude jednému z dvoch oproti sebe stojacich základných práv a slobôd priznaná väčšia dôležitosť, v dôsledku čoho však to druhé s menšou dôležitosťou nestráca svoju platnosť. KTO mal neprípustným podstatným spôsobom zasiahnuť do práv konkrétnej fyzickej alebo právnickej osoby, a to práv garantovaných článkom 19 Ústavy SR. Subjekty uplatňujúce slobodu prejavu sú rozčlenené do viacerých skupín z hľadiska dôležitosti ich prejavov pre výmenu názorov v demokratickej spoločnosti. Z judikatúry SLEP jednoznačne vyplýva, že privilegované postavenie z hľadiska ochrany slobody prejavu patrí novinárom a masmédiám, a to zvlášť pri informovaní o veciach verejného záujmu (IV. ÚS 107/2009). Žalovaný je teda nositeľom slobody prejavu, a preto sa na neho vzťahuje zvýšená ochrana, privilegované postavenie. V tomto konkrétnom prípade zásah do jeho práv nebol sporný. Ide o zásah do základného práva podľa článku 26 ods. 1 Ústavy SR a práva podľa článku 10 ods. 1 dohovoru. Zásah bol podstatný. Súd uložil žalovanému povinnosť nahradiť za uverejnené informácie žalobcovi morálnu ujmu, čím zasiahol do slobody prejavu. O KOM - hranice akceptovateľnosti šírenia informácií sú najširšie u verejne činných osôb a najužšie u bežných občanov. Do tejto kategórie verejne činných osôb patria politici, sudcovia, prokurátori, ale aj advokáti a v danom článku bol spomínaný žalobca nie ako fyzická osoba, ale ako advokát, preto je verejne činnou osobou a je povinný viac akceptovať šírenie informácií týkajúcich sa osobnostnej sféry. Pri plnení svojich povinností musí zniesť širšie limity akceptovateľnej kritiky. V nadväznosti na body 37 a 39 nálezu Ústavného súdu SR prvostupňový súd konštatuje, že prvý článok a infografika k druhému článku vzhľadom k oprave neobsahovali nepravdivé a poškodzujúce informácie o obchodnom a politickom prepojení žalobcu ako súkromnej osoby na cyperské firmy, ktoré by bolo spôsobilé zasiahnuť do jeho základného práva garantovaného článkom 19 Ústavy SR. V prvom článku i v infografike k druhému článku sa spomínal len ako advokát, nepožíval zvýšenú ochranu základných práv garantovaných článkom 19 Ústavy SR, a preto zásah do jeho práv nemožno hodnotiť ako podstatný. V tejto súvislosti vzhľadom k záverom Ústavného súdu SR prvostupňový súd konštatuje, že ak by nebol zastupoval cyperskú firmu, nebol by dôvod k tomu, aby bol uvedený v prvom článku a infografike k druhému článku, a preto z tohto pohľadu súd vyhodnotil aj prostriedok, ktorý použil na ochranu svojich práv, teda žalobu na ochranu spoločnosti ako účelový postup v snahe vyhnúť sa nepríjemným informáciám o jeho osobe (body 46, 47 nálezu Ústavného súdu SR). Pri posúdení otázky ČO bolo predmetom inkriminovaných článkov. Zo záväzného záveru Ústavného súdu SR vyplýva, že predmetom bola dôležitá otázka verejného záujmu týkajúca sa pre štát nevýhodného prenájmu nebytových priestorov Daňovým úradom v Košiciach, ku ktorému malo dôjsť na základe zmluvy uzavretej medzi daňovým riaditeľstvom, obchodnou spoločnosťou, ktorej jeden zo spoločníkov bol prepojený na politickú stranu SDKÚ a druhý mal sídlo na Cypre, čím malo vzniknúť dôvodné podozrenie, že verejné finančné prostriedky za prenájom Daňového úradu v Košiciach

sú určené spoločnosti Nitra Invest, s.r.o. (U. Z.) a garážovej schránkovej firme TPE Holding. Keďže táto otázka bola otázkou verejného záujmu, oprávnená jej bola poskytovaná zvýšená ochrana vyhľadávania a rozširovania súvisiacich informácií a myšlienok. Kritika bola oprávnená, prípustná, neboli prekročené jej vecné limity, bola primeraná. Vychádzala z pravdivých východiskových podkladov a vyvodila z nich zodpovedajúce hodnotiace úsudky. V čase uverejnenia prvého článku a infografiky k druhému článku neboli tieto objektívne spôsobilé svojím obsahom vyvolať negatívny zásah do osobnostnej sféry žalobcu ako súkromnej osoby, pretože vo vzťahu k nemu neobsahovali žiadne informácie (tvrdenia) týkajúce sa jeho aktivít mimo výkonu jeho povolania, ktoré by boli spôsobilé ho uraziť, ponížiť, či znevážiť. Teda uverejnené informácie požívajú v nadväznosti na uvedené vysokú mieru ochrany slobody prejavu - vyžadujú podstatnú mieru ochrany práva (body 48, 49, 50, 51, 52 nálezu Ústavného súdu SR, nálezy Ústavného súdu SR I. ÚS 352/2011, IV. ÚS 302/2010, nálezy Ústavného súdu ČR I. ÚS 453/03, nálezy I. ÚS 408/2010). KDE boli články uverejnené - čím hromadnejšie sa informácia distribuuje, tým je vyššia ochrana osobnostných práv. Články boli uverejnené v denníku Pravda a na internetovej stránke. Privilegované postavenie novinára do určitej miery neutralizuje skutočnosť, že informácia bola poskytnutá hromadne prostredníctvom mienkotvorného celoslovenského denníka Pravda a na internete (IV. ÚS 139/2010, IV. ÚS 302/2010, I. ÚS 390/2011, I. ÚS 416/2011). Podľa trojstupňovej stupnice ide o strednú mieru zásahu do práva žalobcu. Kritérium KEDY boli inkriminované články uverejnené - uplynutím času hodnota informácie stráca na význame. Verejnosť má právo na aktuálne informácie, zvlášť vtedy, ak ide o otázky dôležitého verejného záujmu. Či ide o otázku dôležitého verejného záujmu, môže určitá informácia uplynutím času získať, alebo stratiť (IV. ÚS 492/2012). V čase uverejnenia išlo o otázku verejného záujmu, v čase rozhodovania súdu táto informácia uplynutím času stratila na význame. V čase uverejnenia informácie neexistoval register na území SR, pomocou ktorého by bolo možné odkryť vlastnícku štruktúru obchodných spoločností vstupujúcich do takýchto právnych vzťahov so štátom, odkryť konečných užívateľov výhod z takýchto právnych vzťahov. V tomto smere Ústavný súd SR konštatoval a prvostupňový súd sa s týmto záverom stotožnil, že advokát do týchto vzťahov vstúpil dobrovoľne, teda dobrovoľne vstúpil do právnych vzťahov s obchodnými spoločnosťami sídlacimi v cudzích štátoch, aj keď mu bolo zrejme, že priemerný čitateľ, celá široká verejnosť, takého vzťahu vníma veľmi negatívne v čase uverejnenia uvedených článkov, preto negatívne následky tohto stavu nemožno pripísať na ľarchu vydavateľa - žalovaného, ktorý len poukázal na možnosť takýchto prepojení. Netvrdil, že v danom prípade ide o ekonomické, politické a iné prepojenie. Tvrdil len to, že ide o právneho zástupcu takejto spoločnosti. Keď prvostupňový súd túto skutočnosť nezohľadnil, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť 16.000,- eur, bezdôvodne sankcionoval žalovaného za to, že verejnosti sprostredkoval informácie, ktoré mu poskytli štátne orgány z verejne prístupných databáz (z dokladov z obchodného registra, zbierky listín, ktoré sa týkali žalobcu a jeho vzťahu k spoločnosti TPE Holding a WBA Properties) (body 54, 55, 56, 57, 58 nálezu Ústavného súdu SR). Podľa trojstupňovej stupnice teda ide o nízku intenzitu zásahu do práva žalobcu. V súvislosti s posúdením kritéria AKO boli informácie v článkoch zverejnené, Ústavný súd SR vyslovil názor, s ktorým sa prvostupňový súd stotožnil, že novinár sa môže dopustiť aj určitého zjednodušenia, nepresnosti, za súčasného rešpektovania zásady, že uverejnenie informácií v relevantnom čase zodpovedalo reálne existujúcim skutočnostiam (nálezy Ústavného súdu ČR I. ÚS 156/99). V tomto konkrétnom prípade teda uverejnené informácie v danom čase zodpovedali reálne existujúcim skutočnostiam. Súd musí skúmať, či pri posudzovaní limitov slobody prejavu, či boli uverejnené fakty, alebo hodnotiace úsudky. Fakty možno preukázať, pravdivosť hodnotiacich úsudkov dôkazy nepripúšťa, aj keď tiež musia vychádzať z dostatočného faktického základu. Hodnotiace úsudky tak z hľadiska slobody prejavu majú intenzívnejšiu ochranu ako v prípade uverejnenia faktov (skutkových tvrdení) (II. ÚS 152/08, II. ÚS 326/09, IV. ÚS 302/2010, IV. ÚS 492/2012). Pri vyhodnotení treba brať do úvahy aj skutočnosť, či pôvodca výroku neprezentuje určité skutočnosti ako istoty, resp. či vyjadruje len pochybnosti, podozrenie, že jeho snahou v dobrej viere bolo informovať verejnosť o veci všeobecného záujmu (IV. ÚS 472/2012). Ak nie je možné skutkové tvrdenia oddeliť od hodnotiacich úsudkov, je potrebné na ne pozerieť ako na hodnotiace úsudky, pretože poskytujú širšiu mieru ochrany slobody prejavu. Účelom titulku je upútať a zaujať čitateľa tak, aby si článok prečítal a až na tom základe si osvojil tlačou ponúkané informácie a urobil si o nich vlastný úsudok (II. ÚS 340/09). Treba preto akceptovať, tolerovať, že v titulkoch sa objavujú expresívnejšie, provokujúcejšie, či zveličujúcejšie vyjadrovacie prostriedky. Podľa názoru Ústavného súdu SR všeobecný súd musí zohľadniť organickú väzbu medzi titulkom určitého článku a jeho vecným obsahom. Pri izolovanom posudzovaní by väčšina titulkov uverejnená v tlači musela byť kvalifikovaná ako skutkové tvrdenia, hoci skutočným zámerom autora bolo prostredníctvom titulkov upútať pozornosť čitateľov na článok, ktorý poskytuje informácie vo forme hodnotiacich úsudkov. Články poukazovali v celkovom kontexte na nejasné obchodné a politické prepojenia viacerých firiem v kauze prenájmu nebytových priestorov

Daňovým úradom v Košiciach a cieľom nebola kritika žalobcu v súvislosti s výkonom jeho povolania, ani kritika žalobcu ako súkromnej osoby. Cieľom bola snaha poukázať na systémové zlyhanie štátu pri vstupovaní do právnych vzťahov s obchodnými spoločnosťami. Rovnako titulok mal rovnaký cieľ, keďže mal upútať na uvedené články. Ani cieľom titulku nebola kritika žalobcu v súvislosti s výkonom jeho povolania, ani kritika žalobcu ako súkromnej osoby, ale snaha poukázať na systémové zlyhanie štátu pri vstupovaní do právnych vzťahov s obchodnými spoločnosťami, ktoré sú prepojené personálne alebo majetkovo s obchodnými spoločnosťami sídlacimi v cudzích štátoch, kde nemožno zistiť skutočných vlastníkov a nemožno zistiť, u koho skončia finančné prostriedky zo štátneho rozpočtu. V nadväznosti na uvedené potom prvostupňový súd konštatuje, že tvrdenia uvedené v článkoch spolu s infografikou sú pravdivé. Za nepresnosti sa žalovaná ospravedlnila, preto nemožno ospravedlnenie považovať za priznanie základu nároku a nemožno článkom a ospravedlneniu pripísať takú intenzitu, ako im pôvodne pripísal prvostupňový a odvolací súd. Z uvedených dôvodov prvostupňový súd zohľadnil privilegované postavenie sťažovateľky pri ochrane slobody jej prejavu ako vydavateľky denníka Pravda v porovnaní s ochranou súkromia žalobcu pred slobodou prejavu sťažovateľky. Články sa navyše netýkali súkromnej sféry žalobcu, ale verejného záujmu a verejne činnej osoby - advokáta. Pri väzbe medzi titulkom a obsahom článkov vrátane opravy a ospravedlnenia preto bolo potrebné konštatovať, že fakty boli pravdivé a hodnotiace úsudky vyplývajúce z faktov, ako aj titulok viažuci sa k obsahu uvedených článkov boli pravdivé a nezasiahli do práva žalobcu na ochranu súkromia (body 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66 nálezu Ústavného súdu SR). Vzhľadom k uvedenému potom v nadväznosti na § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka nevzniklo žalobcovi právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, nedošlo k zníženiu jeho dôstojnosti, vážnosti v spoločnosti v značnej miere. Intenzita zásahu nie je veľká s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu. V tomto prípade teda nebolo nevyhnutné a primerané priznať žalobcovi satisfakciu z titulu zásahu do jeho základného práva garantovaného článkom 19 Ústavy SR (ods. 67, 68, 69, 70, 71, 72).

Trovy konania: Súd o trovách konania vo vzťahu k celému predmetu sporu rozhodol v nadväznosti na § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že je daný základ nároku na náhradu trov konania žalovaného proti žalobcovi v rozsahu 100 %. Priznal mu preto nárok na náhradu trov konania v rozsahu celého úspechu, teda v rozsahu 100 %. Výška náhrady trov konania bude vyčíslená po právoplatnosti rozsudku VSÚ prvostupňového súdu v samostatnom uznesení.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhoval odvolaciemu súdu napadnuté rozhodnutie okresného súdu zmeniť tak, že zaviazá žalovaného v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia k povinnosti zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 16.000,- eur a zároveň zaviazá žalovaného k povinnosti nahradiť žalobcovi trovy konania a trovy právneho zastúpenia v rozsahu 100%. Vo svojom odvolaní poukazyval na to, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesprávny procesný postup súdu odvolateľ v nedoručení výzvy na vyjadrenie k rozhodnutiu odvolacieho súdu. Uvedeným postupom mu súd prvej inštancie nesprávnym postupom znemožnil uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Namietal, že súd prvej inštancie mu nikdy prostredníctvom právneho zástupcu predmetnú výzvu nedoručil a nevyzval ho na vyjadrenie ani produkovanie dôkazov vo vzťahu k predmetnému rozhodnutiu odvolacieho súdu ani nález Ústavného súdu SR v prejednávanej veci tak ako to uvádza v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Dňa 13.9.2017 mu bola doručená zásielka zo súdu prvej inštancie, ktorej obsahom bolo však výlučne uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 5Co/185/2017-564 zo dňa 31.8.2017 bez akéhokoľvek prípisu alebo uznesenia súdu prvej inštancie. O tejto skutočnosti informoval právny zástupca súd prvej inštancie konajúceho sudcu na pojednávaní dňa 25.1.2018. Uviedol, že s ohľadom na neexistenciu výzvy a doručenia len predvolania na pojednávanie, právny zástupca zaslal a zároveň aj priamo na pojednávaní doručil súdu a žalovanému svoje vyjadrenie, ktorým zhrnul svoje právne závery na rozhodnutie odvolacieho a Ústavného súdu v prejednávanej veci. Súd prvej inštancie na uvedené vyjadrenie neprihliadol a tak nedoručení výzvy na vyjadrenie a zároveň nepripustením písomného podania žalobcu, súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil realizáciu procesných práv žalobcu a nezohľadnil jeho argumentáciu týkajúcu sa záverov krajského a Ústavného súdu.

Namietal, že súd prvej inštancie mu nesprávnym postupom znemožnil uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, nakoľko zamietol návrh na vykonanie dôkazu - listiny - výpisu z internetovej stránky žalovaného preukazujúci, že jeden

zo sporných článkov sa aj ku dňu konania pojednávania stále nachádza na internetovej stránke, tzn. že z hľadiska intenzity a rozsahu zásahu do práv žalobcu na ochranu osobnosti, zásah stále trvá. Namietal, že tak Krajský súd v Žiline ako aj Ústavný súd SR uzavreli, že úlohou všeobecných súdov (súdu prvej inštancie) bude opätovne posúdiť proporcionality zásahu a zároveň odôvodnenosť výšky nemajetkovej ujmy žalobcu v prejednávanej veci a nie len mechanicky aplikovať závery Ústavného súdu. Za tým účelom predložil súdu prvej inštancie listinný dôkaz, ktorým práve preukazoval okolnosti odôvodňujúce nárok aj na majetkové zadosťučinenie v peniazoch a jeho výšku. Právne závery súdu prvého stupňa pre zamietnutie vykonania dôkazu neobstoja, pretože nemajú žiaden súvis s účelom predloženia predmetného dôkazu. Hoci súd prvej inštancie dôvodí, že nemohol dôkaz pripustiť, pretože už bolo právoplatne vo veci rozhodnuté, a teda odstránenie článku z internetovej stránky už netvorí predmet sporu. Napriek tomu, že uvedený záver je pravdivý, súd zjavne pochybil pri vyhodnotení účelu predkladaného dôkazu, hoci tento účel bol právnym zástupcom žalobcu priamo na pojednávaní zdôvodnený, to znamená, že smeruje k preukázaniu stále trvajúceho zásahu do práv žalobcu, ktorý odôvodňuje aj finančnú satisfakciu. Zamietnutím pripustenia vykonania dôkazu súd prvej inštancie v absolútnej rovine znemožnil realizáciu procesných práv žalobcu, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces.

Namietal, že súd prvej inštancie sa neprimerane uspokojil so všeobecným odkazom na jeho povinnosti rozhodnúť v súlade so záväzným právnym záverom Ústavného súdu SR a Krajského súdu v Žiline, hoci žiadne z týchto rozhodnutí nie je možné považovať za natoľko jasné a špecifické, na základe ktorého by bolo možné urobiť záver, že nedošlo k zásahu do práv žalobcu na ochranu osobnosti a je teda potrebné žalobu zamietnuť. Naopak obe rozhodnutia sú v otázke „čo je záväzné“ neurčité a vnútorne protirečivé a tiež vytvárajú priestor pre nové právne posúdenie zo strany súdu prvej inštancie, ktorý však nové právne posúdenie vykonal oklieštene a vec tak nesprávne právne posúdil. Trval na tom, že došlo k zásahu do jeho osobnostných práv, ktorý odôvodňoval priznanie aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Poukázal na nález Ústavného súdu a uznesenie odvolacieho súdu, v zmysle ktorých, úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne posúdiť a presvedčivo odôvodniť nastolené otázky. V tejto súvislosti uviedol, že ani privilegované postavenie žalovaného ako nositeľa slobody prejavu ho nezbavovalo povinnosti realizovať svoje právo na slobodu prejavu spôsobom, ktorý nad mieru prípustnú nezasahuje do osobnostných práv fyzickej osoby žalobcu. Je nepochybné, že privilegované postavenie žalovanej neumožňovalo žalovanej uverejňovať informácie o žalobcovi, ktoré sú nepravdivé, skreslené, nepresné a bez akéhokoľvek skutkového základu a väzby medzi uverejnenou témou a osobou žalobcu. Súd prvej inštancie privilegované postavenie žalovanej zamenil s jeho oprávnenosťou poskytovať aj nepravdivé a nevysvetlené informácie, čo však zjavne privilegované postavenie žalovaného nepokrýva. Súd prvej inštancie tak nesprávne aplikoval uvedené kritéria testu proporcionality v neprospech žalobcu.

Nerозporoval, že jeho konanie pri výkone advokácie môže byť podrobené vyššej miere kritiky verejnosti ako je to u bežného občana a túto kritiku je povinný znášať avšak v tejto súvislosti je potrebné dôsledne odlíšiť, či v konkrétnom prípade uverejnené informácie o žalobcovi smerovali ku kritike jeho osoby v súvislosti s výkonom advokácie alebo ku kritike v

súvislosti s jeho účasťou v odsudzovanej kauze daňového riaditeľstva. Súd prvej inštancie veľmi nesprávne uzavrel, že informácie o žalobcovi sa ho týkali v súvislosti s výkonom jeho povolania, preto sa ho nedotýkali ako súkromnej osoby. Na kauze (prenájmu daňového riaditeľstva) sa nijako nepodieľal, ani ako súkromná osoba, ani pri výkone povolania advokáta, pretože nebol majetkovo ani personálne s kauzou prepojený, ani nedohadoval predmetný sporný nájom budovy daňového riaditeľstva a ani na ňom neparticipoval a ani nie je a nebol členom strany SDKÚ. Takéto spojitosti žalovaný nijakým dôkazom nepreukázal. Z hľadiska slobody prejavu je neakceptovateľné, aby akéhokoľvek médium uverejnilo meno súkromnej osoby v spojitosti s prejednanou kauzou, len z dôvodu, ak táto osoba v určitom momente vykonávala čiastkové, avšak zjavne s kauzou nesúvisiace úkony v rámci výkonu svojho povolania. Namietal, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný nedisponoval žiadnou informáciou, ktorá by spojila osobu žalobcu s uverejňovanou kauzou daňového riaditeľstva či už v rovine jeho súkromnej osoby alebo v rovine výkonu advokáta.

Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku unesenia dôkazného bremena žalovaného v otázke, že žalobca (či už ako súkromná osoba alebo ako advokát) bol účastný na kauze daňového riaditeľstva.

Opätovne zdôraznil, že hoci predmetnú skutočnosť namieta od počiatku konania vo veci samej, tak ani Ústavný súd SR ani Krajský súd v Žiline a ani súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí nijakým spôsobom neprihliadali na skutočnosť, že spájanie žalobcu s politickou stranou je otázkou, ktorá patrí do výsostnej súkromnej sféry žalobcu a žalovaný zodpovedá za prípadný zásah do súkromia žalobcu, ak je takýto zásah neoprávnený. Súd prvej inštancie jednoznačne pochybil a svojim nesprávnym procesným

postupom zasiahol do práva na spravodlivé súdne konanie žalobcu, keďže k posúdeniu zásahu do súkromia žalobcu vo vzťahu k otázke spájania jeho osoby s logom politickej strany SDKÚ neuviedol v napadnutom rozhodnutí žiadne relevantné odôvodnenie. Žalobca sa tak nemá ako dozvedieť, na čom založil súd prvej inštancie svoj záver vo veci samej, na základe ktorého nedošlo do zásahu do osobnostných práv žalobcu. Napadnuté rozhodnutie je preto nezrozumiteľné a nedostatočné, zasahuje do práva na spravodlivé súdne konanie a predstavuje nesprávne právne posúdenie veci v otázke zásahu do práva na súkromie žalobcu.

Uviedol, že správne posúdenie veci je, že inkriminované uverejnené informácie sa dotýkali súkromnej sféry žalobcu a teda zásah do svojich osobnostných práv považoval za podstatný bez ohľadu na to, či cyperskú firmu právne zastupoval alebo nie. Právne zastupovanie cyperskej firmy totiž nemalo nič spoločné (a žalovaný nepreukázal opak) so samotnou kauzou daňového riaditeľstva, ale bolo len bežným výkonom advokácie pri korporačných úkonoch, ktoré sa odohrali izolovane a bez akéhokoľvek súvisu s kauzou daňového riaditeľstva. Inkriminované informácie boli uverejnené o osobe žalobcu ako „bežného človeka“, ktorý požíva vyššiu mieru ochrany. Bez akýchkoľvek pochybností je možné odpovedať, že uverejnenie spojenia žalobcu a politickej strany SDKÚ sa dotýka žalobcu rovnako ako bežného občana, ktorý požíva vyššiu mieru ochrany.

Namietal nesprávne právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie, ktorý sa oklieštil len na uvedenie a aplikáciu všeobecných záveroch, bez ohľadu na špecifický skutkový stav v prejednávanej veci. Žalovaný nepredložil jediný relevantný dôkaz, ktorým by spojil žalobcu s kauzou daňového riaditeľstva. Naopak žalobca v konaní preukázal, že inkriminované články osobu žalobcu výslovne s predmetnou kauzou spojili len na základe informácií, ktoré s kauzou nesúviseli a na základe ktorých spracovania v ikonografike si priemerný recipient vytvoril obraz, že práve žalobca je do predmetnej kauzy zapletený, na vzniku a priebehu kauzy participoval, kauzu zabezpečoval a riadil, a že stojí za spoločnosťami a za politickou stranou SDKÚ-DS. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie ESLP vo veci Pedersen a Baadsgaard proti Dánsku (Rozhodnutie č. 49017/1999). V súvislosti s uvedeným záverom ESLP uviedol, že žalovaný nepostupoval v dobrej viere a na presnom skutkovom základe pri poskytovaní inkriminovaných informácií o žalobcovi, nakoľko uverejnil závažné tvrdenia bez akéhokoľvek spoľahlivého skutkového základu, ktorý by sa viazal ku uverejnenej kauze alebo k spojitosti so stranou SDKÚ.

Európsky súd pre ľudské práva pri posudzovaní limitov slobody prejavu starostlivo rozlišuje medzi faktami a hodnotiacimi úsudkami. Existenciu faktov možno preukázať, zatiaľ čo otázka pravdivosti hodnotiacich úsudkov neprípúšťa dôkazy pravdy. V posudzovanej veci išlo o uvádzanie skutkových tvrdení uvedených v inkriminovanom článku a o uvádzanie skutkových tvrdení v podobe info/ikonografiky v inkriminovanom článku z 15.4.2011. Žalovaný v konaní nepreukázal, že uverejnené tvrdenia zo dňa 13.4.2011 sú pravdivé. Naopak žalobca preukázal, že inkriminované informácie sú nepravdivé, nakoľko žalobca nikdy nestál za spoločnosťou TPE Holding, ani nevykonával úkony, ktoré by súviseli s predmetnou kauzou prenájmu budovy daňového riaditeľstva. Závery súdu prvej inštancie vo vzťahu k posúdeniu otázky pravdivosti uverejnených informácií o žalobcovi sú právne nesprávne a zjavne absurdné. Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku pravdivosti skutkových tvrdení, pretože za pravdivé považoval spojenie žalobcu s kauzou daňového riaditeľstva, čo je zjavne v rozpore so skutkovým stavom veci. Súd prvej inštancie nesprávne právne vec posúdil a na základe uvedených skutočností mal súd prvej inštancie správne právne posúdiť vec tak, že je nevyhnutné dať prednosť ochrane osobnostných práv žalobcu pred slobodou prejavu žalovaného a priznať žalobcovi primerané zadosťučinenie v peniazoch. Súd prvej inštancie sa otázkou výšky finančného zadosťučinenia nezaoberal, nakoľko predčasne uzavrel, že nedošlo k zásahu do práv žalobcu, preto žiadne zadosťučinenie nie je na mieste. Uvedené závery súdu prvej inštancie neobstoja a správne posúdenie veci malo viesť k záveru, že došlo k takému zásahu do práv žalobcu, ktorý odôvodňoval priznanie aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Platná právna úprava neustanovuje rozsah (výšku) peňažného zadosťučinenia. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy určuje súd svojou voľnou úvahou, pričom výška peňažného zadosťučinenia musí byť primeraná.

V súlade so zaužívanou rozhodovacou praxou má za to, že bolo na mieste mu priznať nemajetkovú ujmu v peniazoch v požadovanej výške a súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil, keď uzavrel, že nedošlo k zásahu do práv žalobcu odôvodňujúcim priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch.

3. K odvolaniu žalobcu proti rozsudku okresného súdu podal písomné vyjadrenie žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhoval odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok okresného súdu v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdiť a žalobcu zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Vo svojom vyjadrení uviedol, že sa v plnom rozsahu pridržiava písomných a

ústnych vyjadrení v konaní, obsahu záverečnej reči a zotrváva na dôvodoch uvádzaných v písomných a ústnych vyjadreniach. Žalobcom uplatnený nárok na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy ako aj podané odvolanie považuje za neopodstatnené a nedôvodné v celom rozsahu. Má za to, že rozsudok okresného súdu netrpí žiadnou z väd uvádzanou žalobcom v podanom odvolaní voči rozsudku. Odvolanie žalobcu je podľa jeho názoru založené na subjektívnych skreslených účelových tvrdeniach a záveroch žalobcu bez opory v obsahu vykonaného dokazovania bez opory v obsahu žalovaného článku žalovanej infografike. Žalobca v podanom odvolaní pokračuje v subjektívnom výklade obsahu žalovaného článku, vykonaného dokazovania, pričom ignoruje závery rozhodnutí a nálezu Ústavného súdu SR. Skutočnosti rozoberané žalobcom v podanom odvolaní boli už predmetom posúdenia zo strany Krajského súdu Žilina ako aj Ústavného súdu SR, z ktorých rozhodnutí vyplýva, že uverejnením informácií nedošlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti. Súd prvej inštancie bol týmto záväzným právnym názorom súdov vyššieho stupňa viazaný, zopakoval v potrebnom rozsahu dokazovanie a na základe toho vo veci samej rozhodol. Rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s právnym názorom súdov vyššieho stupňa riadne odôvodnil a na vec použil ustanovenia správneho právneho predpisu. Súdov vyššieho stupňa, najmä Ústavný súd SR vykonali v danom prípade test proporcionality, na základe ktorého bolo rozhodnuté, že uverejnením informácie v žalovanom článku nedošlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti. Z uvedeného dôvodu považuje žalovaný vlastný test proporcionality vykonaný žalobcom v podanom odvolaní za nadbytočný, značne subjektívny, založený na fikcii a fabuláciách žalobcu.

Má za to, že z nálezu ÚS SR zo dňa 19.4.2017 v konaní sp. zn. III.ÚS 104/2017-41 vyplýva jednoznačný a jasný právny záver, že uverejnením žalovanej informácie v denníku Pravda nedošlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu. Z uvedeného dôvodu je možné konštatovať, že žalobcom podaná žaloba o ochranu osobnosti je v celom rozsahu bezdôvodná a neopodstatnená. Už len z týchto dôvodov možno považovať argumentáciu žalobcu v podanom odvolaní ako aj „vlastný test proporcionality“ vykonaný žalobcom v podanom odvolaní za irelevantné a preukazujúce nedôvodnosť podaného odvolania žalobcu.

Dôvody uvádzané v podanom odvolaní zo strany žalobcu sú jasne vymyslené, nepodložené a nedôvodné.

Argumentáciu žalobcu (nedoručenie výzvy na vyjadrenie sa k záverom uvedeným v uznesení Krajského súdu Žilina) považuje žalovaný za nelogickú a účelovú. V súvislosti s uznesením Krajského súdu Žilina sa žiada uviesť, že žalovanému bola spolu s uznesením Krajského súdu Žilina ešte v 09/2017 doručená výzva na vyjadrenie sa, a to spolu s rovnopisom uznesenia KS Žilina. Predpokladá, že v danom prípade pracovník súdu postupoval rovnako a obom stranám sporu zaslal rovnopis uznesenia KS Žilina spolu s výzvou na vyjadrenie sa k uzneseniu KS Žilina. V prípade, ak by žalobcovi výzva z OS Žilina nebola doručená, tak ako tvrdí, mohol sa k uzneseniu KS Žilina kedykoľvek vyjadriť. Žalobca tak však neurobil a svoje vyjadrenie spracoval deň pred pojednávaním a súdu a protistrane ho doručil dňa 24.1.2018 o 23.37 hod. Hoci pojednávanie v tejto veci bolo súdom nariadené na deň 25.1.2018 o 7.30 hod. V prípade, ak sa žalobca mohol vyjadriť bez výzvy prvostupňového súdu dňa 24.1.2018, mohol tak urobiť tiež kedykoľvek počas obdobia od 9/2017 do 1/2018, čo sa však nestalo. V prípade, ak žalobca tvrdí, že mu výzva doručená z OS Čadca nebola, tak nemal dôvod sa k uzneseniu vyjadrovať, a to ani podaním zo dňa 24.1.2018. Mohol sa vyjadriť priamo na pojednávaní a svoje vyjadrenie predniesť. V prípade žalobcu sa nejedná o porušenie práva na spravodlivý súdny proces, ale o šikanóznny výkon uplatňovania práva, ktoré nepožíva právnu ochranu. Žalobca je v konaní zastúpený advokátom, ktorý ako osoba znalá práva má a musí vedieť, že v prípade, ak 7 hodín a 53 minút pred termínom pojednávania predloží svoje pomerne rozsiahle vyjadrenie žalovaný ani súd nebude mať možnosť sa oboznámiť s jeho obsahom a preto svojim konaním sťažuje postup súdu, alebo spôsobí, že nariadený termín pojednávania bude musieť byť z toho dôvodu odročený. Ani jeden z uvedených postupov žalobcu nie je v súlade s princípmi CSP. Je nesprávne a nepravdivé tvrdenie žalobcu o tom, že súd nepripustil jeho vyjadrenie z 24.1.2018, čím mu údajne znemožnil realizáciu procesných práv. Súd v danom prípade postupoval jediným možným a právne konformným spôsobom, a to tak, že nechal z vyjadrenia žalobcu zo dňa 24.1.2018 na technických zariadeniach súdu vyhotoviť fotokópiu tohto vyjadrenia (keďže žalobca ho predložil v jedinom vyhotovení), ktoré priamo na pojednávaní doručil právnenému zástupcovi žalovaného, aby sa tento rovnako ako súd mohol s vyjadrením žalobcu zo dňa 24.1.2018 oboznámiť. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že mu bola na pojednávaní konanom dňa 25.1.2018 znemožnená realizácia procesných práv, z vyššie uvedeného je zrejmé, že to tak nebolo. Výkon práv, ktorý je v rozpore s princípmi CSP nemôže požívať a nepožíva právnu ochranu. Pokiaľ ide o obsahovú stránku vyjadrenia žalobcu zo dňa 24.1.2018, uviedol, že toto vyjadrenie žiadne nové skutočnosti ani novú právnu argumentáciu žalobcu neprináša a predstavuje len komplikáciu už

skôr uvádzaných skutočností a právnej argumentácie žalobcu. Navyše žalobcovi bolo umožnené toto vyjadrenie predniesť a žalovanému bolo umožnené sa k tejto argumentácii vyjadriť. Z uvedeného dôvodu možno zhrnúť, že zo strany súdu prvej inštancie nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu ani k znemožneniu uplatňovania práv strán sporu ani k porušeniu práva na spravodlivý proces. V súvislosti s namietaným porušením procesných práv - zamietnutiu návrhu na vykonanie listinného dôkazu uviedol, že nie je povinnosťou súdu vykonať všetky stranami navrhnuté dôkazy a súd môže rozhodnúť o tom, že niektoré z dôkazov navrhnuté stranami sporu nevykoná. Tak tomu bolo aj v danom prípade, kde súd návrh žalobcu na doplnenie dokazovania zamietol z dôvodu, že navrhovaný dôkaz bol irelevantný. V prípade, ak bolo súdmi vyššieho stupňa judikované, že žalovaným článkom nedošlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu, nemožno preukazovať mieru zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu. Zamietnutím tohto návrhu na doplnenie dokazovania nedošlo podľa názoru žalovaného zo strany súdu prvého stupňa k porušeniu procesných práv žalobcu. Na základe vyššie uvedeného preto možno uzavrieť, že tento odvolací dôvod objektívne neexistuje. Žalobcom bolo v podanom odvolaní namietané, že súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie nesprávne právne posúdil. S týmto záverom žalobcu v žiadnom prípade nemožno súhlasiť. Správnym právnym posúdením veci je také posúdenie, pri ktorom by prvostupňový súd na zistený skutkový stav aplikoval nesprávny právny predpis, alebo správne použitý právny predpis nesprávne vyložil, alebo nesprávne aplikoval. V danej veci sa rozhodnutí súdu takéto pochybenie nenachádza. Súd náležitým zrozumiteľným vyčerpávajúcim a zákonným spôsobom odôvodnil výrok rozsudku. Na základe uvedeného možno uzavrieť, že tento odvolací dôvod objektívne neexistuje.

S poukazom na rozhodnutia súdu vyššieho stupňa a najmä s odkazom na nález Ústavného súdu SR, ktorým Ústavný súd vyslovil, že žalovaným článkom nedošlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu, žalovaný považuje za nadbytočné sa podrobne zaoberať tvrdeniami žalobcu uvedenými v bode 3.12 a nasledujúcich podaného odvolania, nakoľko tieto predstavujú len polemiku žalobcu s rozhodnutiami súdov vyššieho stupňa, a to bez toho, aby mali svoj základ v obsahu žalovaného článku alebo obsahu vykonaného dokazovania. Test proporcionality vykonaný žalobcom predstavuje zmes poloprávd, faktov, nepráv a konštrukcií žalobcu. Žalobca v podanom odvolaní podsúva skutočnosti, tvrdenia a informácie, ktoré nemajú oporu v žiadnej časti žalovaného článku, a preto mal a má žalobca problém označiť alebo citovať konkrétne časti žalovaného článku, ktoré by obsahovali ním uvádzané tvrdenia. V prípade žaloby podanej žalobcom sa nejednalo o žiadnu sériu článkov ako sa snaží tvrdiť v konaní žalobca. V danom prípade bolo meno žalobcu uverejnené len v jednom jedinom článku, a to práve a len v súvislosti s jeho vyjadreniami k problematike rozoberanej v článku a v súvislosti s jeho rozhovorom s redaktorkou. V tomto prípade bolo meno, priezvisko žalobcu uvedené v infografike v súvislosti so spleťou slovenských a cyperských firiem, kde infografika grafickým spôsobom zjednodušovala vzájomné vzťahy a prepojenia medzi slovenskými a cyperskými spoločnosťami. Navyše v prípade infografiky neboli uverejnené žiadne ďalšie informácie, ktoré by umožňovali čitateľom identifikáciu osoby žalobcu. Žalovaný v danom prípade preukázal pravdivosť všetkých informácií a tvrdení uverejnených v žalovaných článkoch, pričom informácie si pred uverejnením overoval v rámci všetkých možností dostupných v čase uverejnenia žalovaného článku. Konal v dobrej miere a zosumarizoval zistené dostupné overené informácie. V závere zosumarizoval skutočnosti uvádzané v podanom odvolaní.

4. Krajský súd, ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávneným subjektom, ktorým je žalobca, v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s ust. § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti.

5. V zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. V zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. V zmysle ust. § 387 ods. 3 CSP, odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

8. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotení toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania strany konania konštatuje, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 387 ods. 2 CSP, keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. V priebehu konania sa okresný súd nedopustil procesných pochybení, nedošlo zo strany okresného súdu k nesprávnemu procesnému postupu a k znemožneniu uplatňovania práva stranami sporu, k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie.

9. S rozhodnutím okresného súdu, právnym posúdením veci, ako aj zdôvodnením rozsudku sa odvolací súd plne stotožnil a v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP na tento poukazuje. Odvolateľ k veci samotnej neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav následne prijaté právne závery. Keďže súd prvej inštancie sa vypořiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli uvedené v podanom odvolaní a na ktoré poukazoval žalovaný aj v priebehu prvostupňového konania, odvolanie nepovažoval odvolací súd za dôvodné.

10. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia okresného súdu odvolací súd uvádza nasledovné skutočnosti:

11. Neoprávnenosť každého zásahu a teda aj zásahu do osobnosti fyzickej osoby tvorí objektívnu kategóriu, ktorú je potrebné odlišovať od zavinenia ako subjektívnej kategórie. Takýmto zásahom do osobnosti fyzickej osoby je napr. rozširovanie nepravdivých, resp. pravdu skresľujúcich skutočností. Súčasne je ale treba zvažovať, či v konkrétnom prípade nie sú okolnosti, ktoré porušenie resp. ohrozenie osobnosti fyzickej osoby ospravedlňujú, t.j. či nejde o okolnosti vylučujúce neoprávnenosť zásahu. Takými sú napr. zvolenie dotknutej fyzickej osoby, prípady tzv. zákonných licencií, resp. prípady, keď k zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo v rámci výkonu iného subjektívneho práva stanoveného zákonom, napr. práva na informácie, resp. práva na kritiku, na názor a pod. V týchto prípadoch je nevyhnutné zväžiť, či takýto zásah sa stal primeraným spôsobom a zároveň, či tento zásah nie je v rozpore s takými oprávnenými záujmami fyzickej osoby, na ktorých je potrebné bezpodmienečne trvať s ohľadom na požiadavku zaistenia elementárnej úcty, dôstojnosti osobnosti.

12. Pri skúmaní, či obsah článku - diskusného príspevku bol spôsobilý narušiť a ohroziť osobnostné práva sťažovateľa je potrebné, aby súd aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, Ústavy SR a medzinárodné zmluvy, ktorými je Slovenská republika viazaná (Dohovor o ochrane ľudských práva slobôd, dojednaný v Ríme dňa 04.11.1950, uverejnený ako oznámenie pod č. 209/1999 Z.z.).

13. Pre aplikačnú prax majú mimoriadny význam rozhodnutia Európskej komisie pre ľudské práva v Štrasburgu a vychádzajúce práve z jej rozhodnutí je žiaduca pri posudzovaní vzájomnej vyváženosti práva na slobodu prejavu a ostatných osobnostných práv v konklúzii práva na pravdivé informácie diferencovať poskytovanie ochrany súkromných fyzickým osobám a fyzickým osobám verejne činným. Z pohľadu judikatúry Európskej komisie pre ľudské práva v Štrasburgu na kritizovateľnosť jednotlivých subjektov má tlač a telekomunikačné prostriedky najväčšiu slobodu prejavu voči vláde, potom predsedovi vláde a následne politikom, ostatným verejným činiteľom a až v poslednom rade voči ostatným občanom. Čo sa týka predmetu kritizovateľnosti má tlač najväčšiu slobodu vo veciach verejných, ďalej vo veciach sledovaných verejnosťou, potom vo veciach súkromných, až po veci intímne.

14. Odvolací súd konštatuje, s poukazom na vyššie uvedené, na nález Ústavného súdu SR sp.zn. III.ÚS/104/2017-41 zo dňa 19. apríla 2017, že súd prvej inštancie predmetnú právnu vec správne právne posúdil, keď dospel k záveru, že inkriminované články žalovaného neboli kritikou žalobcu v súvislosti s výkonom jeho povolania ani súkromnej osoby. Zásah žalovaného do osobnostných práv žalobcu nebol preukázaný.

15. Odvolací súd taktiež v zmysle ust. § 193 CSP poukazuje na to, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, je viazaný rozhodnutím Ústavného súdu SR. Ústavný súd SR vo svojom náleze sp.zn. III.ÚS/104/2017-41 zo dňa 19. apríla 2017, a to v bode 52. jasne a zrozumiteľne konštatoval: „Vychádzajúc z bodov 35., 36., 37., 39. a 40. tohto nálezu, Ústavný súd SR dospel k záveru, že prvý článok ani druhý článok, resp. infografika k druhému článku neboli v čase ich uverejnenia objektívne spôsobilé svojim obsahom vyvolať negatívny zásah do osobnostnej sféry navrhovateľa (ako súkromnej osoby), pretože vo vzťahu k nemu neobsahovali žiadne informácie (tvrdenia) týkajúce sa jeho aktivít mimo výkonu jeho povolania, ktoré by boli spôsobilé ho uraziť, ponížiť, či znevážiť. Uverejnené informácie boli príspevkom k celospoločenskej diskusii o dôležitej otázke verejného záujmu, t.j. o privilegovanej téme požívajúcej vysokú mieru ochrany slobody prejavu“. V čl. 63 konštatoval nasledovne: „V posudzovanom prípade inkriminované články v celkovom kontexte poukazovali na nejasné obchodné a politické prepojenia viacerých firiem v kauze prenájmu nebytových priestorov Daňovým úradom v Košiciach. Primárnym cieľom týchto článkov však nebola kritika navrhovateľa v súvislosti s výkonom jeho povolania, ani kritika navrhovateľa ako súkromnej osoby, ale skôr snaha poukázať na systémové zlyhanie štátu pri vstupovaní do právnych vzťahov s obchodnými spoločnosťami, ktoré sú personálne alebo majetkovo prepojené s obchodnými spoločnosťami sídlacimi v cudzích štátoch, kde pre nemožnosť zistenia ich skutočných vlastníkov nemožno zistiť ani to, u koho v skutočnosti skončia finančné prostriedky zo štátneho rozpočtu“.

16. S poukazom na vyššie uvedené závery odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácii odvolateľa, na ktorých založil svoje odvolacie dôvody, a preto napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny.

17. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd aplikoval ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V predmetnom odvolacom konaní mala plný úspech strana žalovaného, a preto odvolací súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov rozhodne v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím, ktoré vydá súdny úradník.

18. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)